

Zazdění milenci

Demophobia

Stalo se v Plzni v šestnáctém století
v takovém klášteře, kterej už není,
že dorazil z dálky mnich, prej to byl Španěl,
krásnej i urostlej a patřičně hrdej
Boty si ochodil - boty si neochodil
Boty si nemoh'ochodit, protože
měly tvrdou podrážku
Jemu to vadilo - jemu to nevadilo
Jemu to nemohlo vadit, protože
mu to bylo úplně šumafuk
Laj...

Zanedlouho za ním přišel další krajánek
údajně příbuznej, oni mu to věřili
Španělsky řek: Dejte mi komůrku
vedle bratrance, já budu klidnej
Dali mu komůrku - nedali mu komůrku
Oni mu tu komůrku nakonec dali
v dobré víře
Laj...

Z toho příbuznýho se vyklubalo něco strašlivýho
ne žádná obluda, jenom smutná dívka
co nástrah se nebála, šla za milým do kláštera
za muže se strojila, nebylo to stejně nic platný
Oni se milovali - oni se nemilovali
Oni se nemohli milovat, protože
to nebylo dovolený
Mniši je zabili - mniši je nezabili
Mniši je nemohli zabít, nebyli na to stavěný
Laj...

Tak vyrazili do ulic za zedníkem Šimicem
Šimice, pojd' nám ukázat, jak se zeď staví
V jedné tajné chodbě je potom zazdili
ona vřískala, on byl klidnej
Mniši byli rádi - mniši nebyli rádi
Mniši museli bejt rádi
a ještě se naučili míchat maltu
Oni tam straší - oni tam nestraší
Oni tam musí strašit,
protože je to jenom pověst
Laj...